

Nuorten Osaisto

LAPSELLENI

Herjää lapseni, sä pulmuni pieni, vaikka' auringon säteet ei vuoteelles' käy.

Sun jätän mä henkien hyvien bolvaan käyn itse sun elantos' etsimään.

On äitisi vaan tuo raatajanainen, jonk' tie käy tehtäseen ja sieltä pois, jok' voimansa viimeiseen verentilkkään rikkaiden hyväksi uhraa ja myö.

On äitisi yks' noista tuhansista, joiden ruumis, joiden sielokin jauhe- taan:

kullaksi, kirkkuaksi, klliseväksi, jonka mahti maailmassa vallan saa.

Mutt' tuota kulta ei ole äidilläsi, joka kalkkensa siilen kyll' uhrannut on.

On uhrannut voimansa, nuoruutensa, vielä enemmän—oman miehensä.

Lapseni, mieheks' kun vartut kerran, tee työtä, mi kansat vapautteen vie. Sille uhraa voimasi — elämän lltaan, myös henkesi, jos niin vaaditaan! SIGRID SJÖMAN.

SURUISET SILMÄT

Kirj. Saima.

Miksi sinä näytät aina niin synkältä? Katseesi on niin tumma ja kumman suruinen. Kun pilven varjo keveä, näyttää aina viihtyvän tuo ilme kasvoillasi, niin kalpeilla. Harvoim — niin harvoim sinä naurat, ja hymysikin on niin omituinen, kuin lymyisi sen takana huokaus.

Näin sanovat ihmiset!

Niin — kuinka voisit hän näyttää iloiselta, kun jo kehossa herättyään lapsen unen utumailta, hymy huulilla ja silmissä onnea välke kohtasi katsetta katse äidin — kärsimätön. Se tuntui sanovan: "Hän pian palastuu unien mailta." Tyytymättömät kädet auttoivat ylös kehdestä, ja pikku raukka seisoi todellisuuden mailta, kinaallevan sisikoparven keskellä, jota säesti kiukuinen kielto: "suu kiinni!" Ja kun hän sai hieroneeksi unen kokonaan pois silmistään pölähti isomman sisikon tukka. Tämä lähti itkun, joka höystettyä karkella nimityksellä: "senkin rlvattu", "heittä", y.m. hyödytti hymyn pienosen huulilta kauhuksi ja silmien loiston kyynelvuohon hukutti.

Lapsuusvuosien vieressä koetti pikku surusilmä joka ilta lähettää ylläiselle isälle palavan rukouksen: "O, rakas jumala, taivuta vanhempieni sydämet, lempeämmiksi noita lapsia kohtaan, auta minua olemaan hyvä, etten tarvitsisi kärsiä niin paljon iskuja ja solvauksia." Ja pienet kasvot painuivat tyynyihin, kunnes kyynelulva kasteli ne. Pflaku vartalo väräsi nyhkytyksestä, kunnes uni tyyntynyt uupuneen.

Joskus, varsinkin silloin, kun keivät aurinko pilkkahti sisään ikkunoista ja lintuparvi pilhakoivulissa viritti riemuisan laulun. Silloin heräsi poloisinkin povessa voimakas elämänhalu, ilon ja vapaudenkatsumun tunne. Silloin syttyi noissa alakuloisissa silmissä hetkeksi kirkas välke ja vanhuksen ilme kalpeilla kasvoilla sulsi hymyksi. Voittamaton halu pakotti hänet hiljimmän ulos, arasti ympärilleen silmäilyään, ettei kulkaan näkisi. Pää kumarassa hiipi hän pitkin seinää ja aidanverusta, mutta kun pääsi huoneiden taakse, hihkasi ja lähti juoksemaan, että kotimetsikkö vilisi vain silmissä, pikku lammikolle, joka oli lasten suotuusin leikkipaikka. Voi taivas kun siellä oli viehättävää ja ja sulofinen olla. Valtavan riemun tunne värähdytteli häntä, kun hän seisahdi hetkeksi hengähtämään metsikön mehevää toukokuun tuoksua. Hän nauroi ääneensä, vaikka oli yksin, levitti käteensä ikäänkuin syleilyyn, heitti päänsä taaksepäin ja

ponnahdi taasen hurjaan juoksuun.

Mutta pian muistui mieleen ikävä arkipäivän elämä kotona, jossa oli kiirein kevätkutomusten aika. Ehkä on äidiltä puolat lopussa, ja parasta aikaa ärjyy: "mihin helkkarin se tyttö lunttu on taas juossut". Tuo muisto irroitti hänet lunoista, johon puhkeavan kevään voimakas viehätys oli mielen kiehtonut.

Hänen olennossaan tapahtui muutos. Valistonsa sanoi, että kotinsa, jossa aina tehtiin työtä, vanhemmat huolestunein syynkin ilmeltä ja lapset, 6 ikävuodesta asti kalpeina ja äänettöminä, milloin elivät uskaltaneet kintata keskenään, hän tunsi, että sinne ei voi palata loistavien silmien, hymyhuulien ja notkein, nuorteen Hikkein. Se vaan ärsyttäisi tuvassa olijoita. Siksi hän rupesikin asteilemaan hiljalleen kotiin päin. Katse muuttui väsyneeksi ja silmäluomet painuivat hyvin alas ja häntä rupesti kovasti pelottamaan. Miettiessään miten voisi välttää rangaistusta, jota pelkäsi ja häpesi, juolahti mieleen poiketa puuvajaan ottamaan syyksen halkoja, viedäkseen tupaan siinä toivossa, ettei äiti olisi huomannutkaan hänen vilymistään, vaan luulisi lähettäneensä puita hakemaan. Toisinaan sattuihin niin, että äiti ei huomannut hänen poissa oloaan, tai ei välttänyt siitä. Mutta milloin häntä olisi tarvittu työhön, silloin sai pikku virkistysretkeillää tuta tukkapölyjen ja korvapuustien maun, höystettyä uhkauksilla ja solvauksilla, joille usein ei tuntunut loppua löytyvänkään.

Oi, olisipa äiti ymmärtänyt, olisipa hänellä ollut aikaa ja — pehmeämpi, lempeämpi mieli, niin olisi hän katsonut tarkemmin noihin kalpeisiin pikku kasvoihin, joilla nyt kuvastui tuskauden odotus, koettutuna peittävä välinpitämättömyydellä. Hänen asentelessaan puita, samalla salavilkkua silmäillen äitiään, arasti alaspainunein ripsien välistä. Toiveessaan voivansa pettää tai sitten lepyttää äitinsä, tällä vapaaehtoisella palveluksella.

Niin, jos olisi äiti — rankausin sijasta — avannut sylinsä lapsellen, ja hyväillen kutskannut — mene, mene ulos leikkimään lapseni, äiti tekisi työtä sinunkin puolesta. — Anna kevyt auringon hyväillä pehmeille poskillesi punerrus, — lintujen laulun, elämään herätyksen kasvun puhtaan sulotuoksuun ja ihanaan, autereisen yhä-masta elämän luomisvoimaa värjävään ilman nostattava silloisi kirkkaus ja rintaasi lapsen ilo. (Jatk.)

Mitä sosialistit ovat tehneet Norjassa

(Jatkoa kolmannelta sivulta)

tarpeitten hinta on nykyään tavattoman korkea.

Pirulla oli pieni sivumyötös (side show) suuren sirkukseensa (European sodan) ohella Kirkkuvallissa, missä meidän täytyi käydä Englannin sotaherrain tutkittavana. He tutkivat meitä, ottivat postimme ja pakasimme. Ne kai vievät kaikki Norjasta tulevan postin Lontoon, jossa se käy sotatensuurin lävitse.

Ja sillä aikaa kun englantilaiset sotilaat olivat laivallamme pyrydyttelivät he joutessaan pieniä haikaloja, joilta leikkasivat silmät pois ja sitten lasivat ne sokkeina veteen. Toisilla ne leikkasivat kaikki uimukset pois ja sitten heittivät takaisin mereen. Yhden halkaan häntään sitovat ne suuren puupalan niin, että ei se pääsnyt ulkaan kuin juuri veden pinnan alla. Sellaisesta huvista nauttivat ne, jotka ovat kouluutettu tappamaan ja rääkkäämään ei ainoastaan eläimiä, mutta myöskin ihmisiä.

Olen iloinen, että pääsin tuolta sodan raatelemasta maailmasta takaisin Yhdysvaltoihin, sillä kaikista pruteellisuuksistaan huolimatta, rakastan minä tätä maata kuitenkin ja rukoulen jumalaa, että ei tämä maa

sekaantuisi tuohon kauheaan leikkiin, vaan pysyttäisiin siltä erossa. Euroopan kansat ovat väsyneet sotaan ja nekin toivovat täältä pelastusta.

Elämisen oikeutta

Kirj. ANNA.
(Jatk.)

JOHDANTO:—Kertomus Suomesta. Koivulahden rannalla on toisella puolen mukkea kartano, toisella puolen köyhän valmon mökki. Kertomuksen alkaessa tuopi köyhä valmon vanhinta tyttärtään rikkaaseen kartanoon pamentytöksi. Kartanossa valmistellaan häitä. Odotetaan emännän sisaren tyttäriä, Ainaa, tulevaksi auttamaan häävalmistuksissa. Aina on kaupungissa asuvan muurarin tytär, jonka äiti halveksii miestään sentähden, että hän on työmies. On juuri ollut muurarien lakko. Aina ymmärtää isäänsä ja työväen asemaa. —Syntymäpäiväkemut rikkaassa perheessä. Rikkaan maatalon poika on myöskin kutsuttujen joukossa, mutta muu väki pitää hänet halpana. Matka kaupungista maalle.

Sinä» hänen tuijottaissansa kuului naputusta oveelta. Ajatuksistaan heräten hän nousi ylös ja avasi oven. Sisään astuja oli kahdeksantoista vuotias nuorokainen. Vaaleansiniset silmät saraloidustaan huolimatta ilostuivat.

— Sinä tulit! Luulin sinun lähteneen tänään! hundahti hän iloisesti.

— Niin. Tulin katsomaan, jos lähdet kotiin, jos olet tehnyt päätöksiä.

Nyt muuttuivat Olavi Saaren silmät surulliseksi, tuon kalpean unorukaisen. Hän tarttui ystävänsä Eino Vaaraa käteen.

— Olen jättänyt, sillä se on pakko — voimani pettävä — elämä on liian raskasta.

Eino istui alas tuolille, jonka Olavi hänelle tarjosi, jatkaen puheluaan. He olivat koulutovereita. Eino oli rikkaan talon poika läheistä Koivulahden kartanoa. Olavi torpparin lesken poika Koivulahden toiselta puolelta. Lapsuuden vuosilta saakka oli säilynyt toveruus heidän välillään säätyerotuksesta huolimatta. Olavi oli etevyytensä takia pääsnyt vapaaoppilaaksi kaupungin lyseoon. Ylimääräiset ponnistukset elämänsä ylläpitämiseksi olivat murtaneet hänen terveytensä ja siksi olikin hän päättänyt jättää kesäiset työnsä ja matkustaa Koivulahden torppaan äitinsä luo, joka murhenielellä poikaansa odottaa elämän kovan kohtalon takia.

— En matkustanut. En tahtonut jättää sinua, sillä arvasin, että lähdet. Se onkin terveydellesi edullisinta. Muuten voimme viettää hauskaa tänä kesänä, kun sinäkin olet kotonasi. Tämä kai onkin ensimmäinen kesä, sitten koulun tulosi jälkeen. Liäksi on sinun täytynyt ponnistella, niiraamalla kaikki loma-nikasi. Tahdon auttaa sinua nyt, sen minkä voim, että saat levätä, mutta minun täytyy tehdä se niin, ettei

Minkä nuorena oppii, sen vanhana taitaa

isäni sitä huomaa, sillä hän ei suinkaan sitä sallisi. Isäni ja minun välillä on kova kahnaus, sillä isä tahtoi minusta pappia kouluntata. Ajatteletko, että minusta voisi tulla pappi? Ei koskaan! Laufen, että kouluni keskeytyy sen takia, sillä ennen viljelen maata kuin rupean hengen pimentäjäksi — ei sitä en voisi.

Olavi kuunteli vaiteliana. — Huomattuaan ystävänsä alakuloisuuden, muutti Eino puhelun toiseen asiaan, kertoen illalliskemuistaan herraskaiten luona ja siitä ylenkatseesta, jonka hän osaksensa sai siellä muilta paitsi Siiriltä, molta ylen heikoilta neitoselta.

— Hän näytti iskeneen minuun silmänsä ja kadun, että meninkään vaivaamaan häntä, sillä en millään tahtoisin hänen elämäänsä murtaa, vaikka hän onkin säätyläisiä. Mikä saattoikaan hänet minulle tuttavaksi.

Olavi oli kuin herännyt ajatuksistaan Eino vierailustaan kertoessa.

(Jatkoa kahdeksannella sivulla)

WAUKEGANIN, ILL., S. S. O. VIERALLISET KOKOUKSET pidetään joka kuukauden ensimmäisenä ja kolmantena sunnuntai, alkaen kello 2 i.p.—Osaston ompeluseuran kokoukset ovat joka kuukauden toisena torstaina, alkaen kello 2 i.p. Kahvia kokouksen loputtua.

HANNAN S. S. O. OMPELUSEURAN KOKOUKSET pidetään jokaisen viikon torstaina, kello 8 j.p.p. Huom! Kahvia saatavana joka kokouksen loputtua.

SAND COULEN, MONT., S. S. O. OMPELUSEURA pitää kokouksensa jok toinen torstai-iltta kello 7. Tervetuloa kaikki!

ASTORIAN S. S. O. OMPELUSEURAN KOKOUKSET pidetään osaston talolla joka torstai-iltta, kello 8. Osote: 262 Taylor Ave.

MULLAN S. S. O. OMPELUSEURAN KOKOUKSET pidetään joka torstai Suomi-Haalilla, kello 8 j.p.p. Kaikki tervetulleita.

HOQUIAMIN S. S. O. OMPELUSEURAN KOKOUKSET pidetään osaston talolla, Ahjolessa, joka torstai, kello 2 j.p.p. Osote: 315—10th St., Hoquiam, Wash.

Huom!
New York'in Suom. Nalsten OSUUSKOTI ja palkanvälitystoimisto: 241 Lenox ave, 122 st. Telef. 813 Morning side. *****

PORTLANDIN S. S. Osaston Ompeluseuran kokoukset pidetään osaston talolla joka toinen torstai-iltta, kello 8. Osote: 719 Montana Ave.

ROSSLAND, B. C., Canada, S. S. Osaston (Box 454) ompeluseura kokoontuu joka kuukauden ensimmäisenä ja kolmantena torstai-iltana klo 7:30 Kansanhuolissa, jossa s. s. osaston kokouksetkin ovat joka toinen sunnuntai kello 3 j.p.p.

STOCKETT'IN S. S. O. OMPELUSEURAN KOKOUKSET pidetään joka torstai-iltta kello 7. Saapukaa kaikki.

LEIMASIMIA (Rubber Stamps) kalkesta laadusta saa tilata Toverin Kirjakaupasta.